

Нічний патрульний

1

Пів години тому рейс «Дельти» з Тімом Джеймісоном на борту мав вилетіти з Тампи до яскравих вогнів і високих будівель Нью-Йорка, а літак і досі стояв біля виходу на посадку. Коли до салону зайшли представник «Дельти» й білява жінка з бейджиком служби безпеки на шиї, між тісними рядами економкласу почулося незадоволене, застережливе бурмотіння.

— Хвилинку уваги, будь ласка! — виголосив представник авіакомпанії.

— Ця затримка ще довго триватиме? — спитав хтось із пасажирів. — Кажіть як є.

— Затримка буде недовгою, капітан хоче всіх вас запевнити, що рейс прибуде більш-менш вчасно. Проте до нас звернулась федеральна офіцерка, якій треба сісти на цей літак, тож комусь доведеться поступитися їй місцем.

Здійнявся колективний стогін, і Тім помітив, як деякі пасажирки розблокували свої телефони на випадок проблеми. А проблеми в таких ситуаціях уже траплялися.

— Авіакомпанія «Дельта» надає безкоштовний квиток на наступний рейс до Нью-Йорка, який відлітає завтра о шостій сорок п'ять ранку...

Здійнявся ще один стогін. Хтось сказав:

— Ох, пристрельте мене.

Представник спокійно вів собі далі:

— Вам видадуть ваучер на готель, де ви переночуєте, а ще — чотири сотні доларів. Чудова обладка, панове. Хто згоден?

Згодних не знайшлося. Блондинка від служби безпеки мовчала, тільки прочісувала повний салон економкласу своїми всевидючими, проте якимись неживими очима.

— Вісімсот, — сказав «Дельта». — Плюс готельний ваучер і безкоштовний квиток.

— Він як телевікторину веде, — буркнув чоловік, що сидів перед Тімом.

Згодних так само не було.

— Тисяча чотириста?

І жодного охочого. Тіму ситуація видавалась цікавою, проте не геть несподіваною. І не тільки тому, що на рейс о шостій сорок п'ять треба вставати бозна-коли. Більшість його сусідів в економкласі летіли або сім'ями, що, оглянувши принади штату Флорида, поверталися додому, або парочками, які хизувалися пляжними сонячними опіками; або ж це були дебелі, червонопикі й роздратовані чоловіки, на яких у Нью-Йорку, вочевидь, чекали справи, варті більше за чотирнадцять сотень баксів.

Із заднього ряду хтось гукнув:

— Докиньте ще кабриолет «Мустанг» і поїздку в Арубубу на двох — і обидва наших місця забирайте!

Цей дотеп викликав сміх. І не дуже приязний.

Працівник аеропорту глянув на блондинку з бейджем, але якщо і сподівався на допомогу, то такої не отримав. Жінка так само вдивлялася в пасажирів, не рухаючи жодним м'язом, лише очима. Працівник зітхнув і мовив:

— Тисяча шістсот.

Тім Джеймисон раптом збагнув, що йому хочеться зійти нахер із цього літака і рушити на північ автостопом. І хоч раніше такий варіант йому взагалі на думку не спадав, та він уявив, як їде туди на попутках, і уявив цілком ясно. Ось він стоїть на автостраді 301, десь у глибинці округу Ернандо, і здіймає вгору великий палець. Спекотно, навкруги рояться комахи, на білборді висить реклама якогось недолугого адвоката, «Пускайся навтьоки»¹ горлає з бумбокса, що стоїть на бетонній приступочці біля трейлера неподалік, де чоловік із голим торсом мие ав-

¹ «Take It on the Run» — пісня американського гурту «REO Speedwagon».

тівку, і ось нарешті під'їжджає якийсь безіменний фермер і саджає його до себе в пікап із дерев'яним кузовом, повним кавунів, і магнітиком з Ісусом на приладовій дошці. І найкраще — це навіть не готівка, що лежатиме в його кишені. Найкраще — це стояти там самотою, за багато миль від цієї бляшанки з сардинами, де змішались непримиренні запахи парфумів, поту і лаку для волосся.

Проте лишилася ще одна приємна справа — розкрутити державу на додаткові кілька доларів.

Він підвівся на свій цілком нормальний зріст (п'ять і десять із дрібкою¹), поправив на носі окуляри й підняв руку.

— Округліть до двох тисяч, сер, плюс видайте гроші за квиток готівкою, і місце ваше.

2

Як з'ясувалося, ваучер був від зачучвереного готелю, що розташований в кінці найактивнішої злітної смуги міжнародного аеропорту Тампи. Тім заснув під гуркіт літаків, прокинувся також під гуркіт і спустився в буфет із символічним сніданком, щоб спожити варені яйця і два вистиглі гумові млинці. Харчі хоч і не вишукані, але Тім поїв з апетитом і повернувся до себе в номер чекати дев'ятої години, коли відкриваються банки.

Він без проблем перевів у готівку свій неочікуваний виграш, бо в банку вже знали, що він прийде, і платіж затвердили заздалегідь. Тім не мав наміру сидіти в зачучвереному готелі й чекати з моря погоди. Він узяв свої дві тисячі п'ятдесятками і двадцятками, згорнув і поклав їх у ліву нагрудну кишеню, забрав у банківського охоронця свою брезентову торбу й викликав «убер» до Еллентона. Там він розрахувався з таксистом, дійшов до найближчого знака автостради 301 і випнув угору великий

¹ 5 футів і 10 дюймів \approx 178 см (1 фут = 30,5 см, 1 дюйм = 2,5 см).

палець. За п'ятнадцять хвилин його підібрав старигань у бейсболці з логотипом «Кейс»¹. У пікапі не було кавунів, та й кузов виявився не дерев'яний, але решта майже збігалася з учорашньою фантазією Тіма.

— Куди прямуєш, друже? — спитав старигань.

— Ну, — відповів Тім, — зрештою в Нью-Йорк. Мабуть.

Старигань випустив у вікно цівку тютюнового соку.

— І хто ж це при здоровому глузді захоче туди їхати?

«Захоче» він протягнув на південний манер — «з'охоче».

— Не знаю, — відказав Тім, хоч і знав. Один давній товариш по службі розповів йому, що у Великому Яблуці багато роботи в сфері охорони, і деякі компанії зважати-муть радше на його досвід, аніж на те сране фіаско в стилі Руба Голдберга², що поклато край його кар'єри в поліції штату Флорида.

— Просто сподіваюся надвечір дістатися Джорджії. Може, мені там більше сподобається.

— Оце по-нашому, — сказав старигань. — У Джорджії незле, особливо як персики любиш. А я від них у нужник бігаю. Ти не проти музики, еге ж?

— Аж ніяк.

— Попереджаю, я її голосно ставлю. Бо глухий трохи.

— Та я вже щасливий, що ви мене підібрали.

Замість нафантазованого «Спідвагона» загравав Вейлон Дженнінгз, але Тіма це цілком влаштувало. За Вейлоном зазвучали Шутер Дженнінгз і Марті Стюарт³. Двоє чоловіків їхали в смугастому від бруду «додж ремі», слухали музику і дивилися на біг автостради. За сімдесят миль⁴ старий зупинився, торкнувся на прощання козирка бейсболки і побажав Тіму га-арного дня.

¹ «Case IH» — американська компанія, що випускає сільськогосподарську техніку.

² Американський карикатурист, скульптор, письменник; у роботах часто фігурують складні пристрої, які мають виконувати елементарні завдання.

³ Waylon Jennings, Shooter Jennings, Marty Stuart — впливові автори-виконавці, які працюють в стилях кантрі, гонкі-тонк, рокабілі тощо.

⁴ 70 миль ≈ 112 км (1 миля = 1,6 км).

Але того дня Тім так і не дістався Джорджії — він провів ніч у ще одному зачучвереному motelі з придорожнім лотком, де торгували апельсиновим соком. А от наступного дня — дістався. У місті під назвою Брунсвік (де винайшли якусь там смачнучу печеню) він став на два тижні на роботу на заводі з переробки сміття — і зробив це так само наздогад, як і віддав своє місце на рейс «Дельти» в Тампі. Гроші йому були не потрібні, але Тім вважав, що йому потрібен час. У нього в житті тривав перехідний етап, і розпочався він далеко не вчора. А ще по сусідству були боулінг і ресторан «Денніз». Безпрограшна комбінація.

3

Тім стояв на з'їзді до Брунсвіка, що на північному шосе I-95, і почувався досить невбого як на бурлаку: до баришу від авіалінії додалася ще й зарплатня від сміттєпереробного заводу. Тім із годину простояв на сонці і вже збирався був махнути рукою та повернутися в «Денніз» по склянку солодкого чаю, коли на узбіччі зупинився універсал «вольво». У багажнику лежало повно картонних коробок. Літня жінка за кермом опустила шибку з пасажирського місця й оглянула Тіма крізь товсті скельця окулярів.

— Хоч ви й невеликий, а м'язи, здається, нівроку, — мовила вона. — Ви ж не гвалтівник і не психопат, атож?

— Ні, мем, — відповів Тім і подумав: «А що б іще я вам сказав?»

— Ясна річ, що б іще ви сказали? До Південної Кароліни їдете? Це судячи з вашої брезентової торби.

«Вольво» оминула якась автівка і, ревучи клаксоном, помчала далі по схилу. Жінка не звернула на те уваги, лиш не зводила з Тіма своїх спокійних очей.

— Так, мем. Аж до Нью-Йорка прямую.

— Я доведу вас до Південної Кароліни — углиб цього невігласного штату не заїжджати, біля кордону

будемо, — якщо ви мені трохи допоможете навзаєм. Рука руку миє, якщо ви мене розумієте.

— Ви мені спинку почухаєте, а я — вам, — усміхаючись, мовив Тім.

— Ніхто тут нікого не чухатиме, але прошу сідати.

Тім так і вчинив. Жінку звали Марджорі Келлерман, і вона керувала бібліотекою Брунсвіка. Також була членкинею якоїсь спілки під назвою Південно-Східна бібліотекарська асоціація. В якої, розповіла Марджорі, не було грошей, бо «Трамп зі своїми поплічниками все забрали. У культурі вони тямлять не більше, ніж вісьлюк — в алгебрі».

За шістдесят п'ять миль на північ, досі в штаті Джорджія, вони зупинилися при маленькій убогій бібліотеці міста Пулер. Тім розвантажив коробки з книжками й закотив їх на візочку в бібліотеку. А звідти викотив до «вольво» ще з дюжину коробок. Їх, як пояснила Марджорі Келлерман, треба доправити в громадську бібліотеку міста Ємассі, що за сорок миль на північ, уже в межах Південної Кароліни. Та невдовзі після того, як вони проминули Гардівілл, поступ припинився. Легковики і вантажівки заповнили обидві смуги, і за «вольво» вже шикувалися нові.

— Ох, ненавиджу, коли таке трапляється, — сказала Марджорі, — а таке враження, що в Південній Кароліні воно трапляється постійно, тут скнаряться на розширення доріг. Десь там попереду аварія, і з двома смугами її неможливо об'їхати. Ми тут пів дня стоятимемо. Містере Джеймисон, можете бути вільні. На вашому місці я б повернулася назад до виїзду з Гардівілла і поспитала щастя на трасі 17.

— А як же ті коробки з книжками?

— Ой, знайду іншу пару сильних рук, щоб допомогли розвантажитися, — сказала вона й усміхнулася до Тіма. — Правду кажучи, коли я побачила вас на тому пекучому сонці, то вирішила трохи погратися з вогнем.

— Ну, якщо ви певні.

Від автомобільного затору Тіму ставало тісно й задушно. Власне, так само він почувався на задніх рядах економкласу рейсу «Дельта».

— Якщо не певні, то я лишуся, — продовжив він. — Я ж не мчу до фінішної прямої чи щось таке.

— Я певна, — сказала Марджорі. — Рада була з вами познайомитися, містере Джеймісон.

— Навзаєм, міз¹ Келлерман.

— Прошова допомога вам потрібна? Якщо так, можу виділити десять доларів.

Тіма зворушила і здивувала (вже не вперше) ця звичайна доброта і щедрість звичайних людей, особливо тих, кому давати особливо нема чого. Добра країна, ця Америка, і байдуже, що багато хто (як і сам Тім, час від часу) з цим не погоджується.

— Ні, не треба. Дякую за пропозицію.

Він потис Марджорі руку, вийшов з автівки й пішки повернувся вздовж розділової лінії I-95 до виїзду з Гардвілла. Не зловивши одразу попутку на трасі 17, він пройшов кілька миль уперед до сполучення з шосе 92. Там стояв знак, що вказував на місто Дюпрей. Уже почало вечорити, і Тім вирішив, що варто пошукати якийсь мотель для ночівлі. Ясна річ, це буде мотель із розряду зачучверених, але альтернатива (спати просто неба, щоб тебе заживо з'їли москіти, або десь у фермерському сараї) вабила ще менше. Тож Тім вирушив у Дюпрей.

Великі події обертаються на малих шарнірах.

4

За годину Тім сидів на камені край двосмугової дороги і чекав, поки проїде вантажний поїзд, який здавався йому нескінченним. Валка рухалась у напрямку Дюпрея зі статечною швидкістю в тридцять миль на годину: криті

¹ Звертання до жінки, що, на відміну від «міс» і «місіс», не вказує на її сімейний стан.

вагони, автомобілевози (здебільшого жертви аварій, аніж нові автівки), цистерни, платформи і напіввагони, вантажені бозна-якими згубними речовинами, що від них може і сосновий ліс зайнятися, і населення Дюпрея надихатись токсичними, навіть смертельними випарами. Під кінець проїхав помаранчевий кабуз¹ — там у шезлонгу сидів чоловік у робочому комбінезоні, читав книжку в м'якій обкладинці й курил цигарку. Він відірвався від книжки і помахав Тіму. Тім помахав у відповідь.

Місто стояло за дві милі звідти, і розбудувалося воно навколо перехрестя штатного автошляху 92 (який тепер називався Мейн-стріт) і ще двох вулиць. Дюпрею начебто вдалось уникнути навали мережевих магазинів, що вже заповнили більші міста. Була там крамниця «Вестерн-авто», але вже закрита, з позамиленими шибками. Тім помітив бакалійну лавку, аптеку, роздрібний магазинчик, де продавалось всього потроху, і пару салонів краси. Також там був кінотеатр, що на його маркізі красувався напис «ПРОДАЖ І ОРЕНДА», крамниця автозапчастин із люксовою назвою «Майстерня швидкості Дюпрея», а ще ресторан «Харчевня у Бев». Ще там було три церкви: одна — методистська, дві інші — сторонніх конфесій, та всі вони закликали «прийти до Христа». На скісних паркувальних місцях, що тягнулися вздовж ділового кварталу, стояло не більше двох дюжин автівок і фермерських вантажівок. Тротуари були практично безлюдні.

Тім пройшов ще три квартали і за черговою церквою помітив мотель «Дюпрей». За ним, там, де Мейн-стріт знову перетворювалася на штатний автошлях 92, розташувалися ще один залізничний переїзд, депо і низка металевих дахів, що зблискували на сонці. За цими будівлями знову підступала стіна соснового лісу. Загалом Тім постановив, що Дюпрей дуже схожий на місто з балад у стилі кантрі, тих ностальгійних мелодій, що їх наспівують Алан Джек-

¹ Термін, яким у США називають спеціальний вагон для екіпажу потяга.

сон і Джордж Стрейт. Вивіска на motelі була стара та іржава, тож заклад міг бути так само закритий, як і кінотеатр, але оскільки вже схилилося надвечір і інших варіантів для ночівлі не спостерігалось, Тім рушив до motelю.

На півдорозі, після міської адміністрації Дюпрея, Тім натрапив на цегляну будівлю з мереживом плюща, що держався вгору стінами. На дбайливо підстриженому моріжку стояв знак, який сповіщав: це Управління шерифа округу Фейрлі. Тім прикинув, який же задріпаний це має бути округ, якщо таке місто вважається його столицею.

Перед управлінням стояли дві патрульні автівки, одна — відносно новий седан, друга — старенький і зальопаний брудом позашляховик «тойота 4-раннер» із блимавкою. Тім кинув оком на вхід (майже несвідомий погляд зайдисвіта, що в його кишені лежить чимало грошень), піднявся на кілька сходинок, а потім повернувся, щоб уважніше роздивитися дошки оголошень обабіч двійчастих дверей. І одне оголошення зокрема. Він спершу вирішив, що щось неправильно прочитав, тож хотів ще раз пересвідчитись.

«Не в наш час і не в наш вік, — подумав Тім. — Бути цього не може».

Але воно могло і було. Поруч із плакатом з написом «ЯКЩО ТИ ДУМАЄШ, ЩО В ПІВДЕННІЙ КАРОЛІНІ ЛЕГАЛІЗОВАНО МАРИХУАНУ — ПОДУМАЙ ЩЕ РАЗ» висіло просте оголошення «ПОТРІБЕН НІЧНИЙ ПАТРУЛЬНИЙ. ЗАЯВКИ ПРИЙМАЮТЬСЯ В УПРАВЛІННІ».

«Ого, — подумав Тім. — Нічого собі привіт із минулого».

Він розвернувся до іржавої мотельної вивіски і знову завмер, міркуючи про те оголошення щодо роботи. Саме в цю мить двері поліцейського відділку прочинилися і з них, поправляючи кашкета на рудому волоссі, вийшов довготелесий коп. На жетоні миготіли промені вечірнього сонця. Коп оцінив робочі черевики Тіма, його запліюжені джинси й легку полотняну сорочку. Погляд

на секунду спинився на брезентовій торбї, що висїла в Тїма на плечї, а тодї перемїстився до обличчя.

— Я можу вам чимось допомогти, сер?

Тїма охопив той самий імпульс, який змусив його піднятися з мїсця в тому літаку.

— Мабуть, нічим, але хтозна?

5

Рудоволосий коп виявився помічником шерифа Таггартом Фарадеєм. Він провів Тїма всередину. З дворової частини будівлї, де була зона утримання на чотири камери, в передпокїй долїтали знайомї запахи зашкарублої хлорки й амїаку. Представивши Тїма Веронїці Гїбсон, помічниці середнього віку, яка того дня чергувала за диспетчерським пультом, Фарадей попросив у Тїма водїйські права і ще хоч один особистий документ. Тож на додачу до прав Тїм дістав поліцейське посвідчення мїста Сарасота і навіть не намагався приховати той факт, що термін дїї сплив дев'ять мїсяцїв тому. Менше з тим, коли помічники його побачили, ставлення до Тїма трохи змінилося.

— Ви не мешканець округу Фейрлі, — мовила Роннї Гїбсон.

— Ні, — погодився Тїм. — Аж ніяк. Але можу ним стати, якщо отримаю роботу нічного патрульного.

— Зарплатня невелика, — попередив Фарадей, — і в будь-якому разї не менї вирішувати. Наймає та звільняє тут шериф Ешворт.

— Наш останній нічний патрульний вийшов на пенсію і переїхав у Джорджїю, — сказала Роннї Гїбсон. — У нього БАС, хвороба Лу Герїга¹. Хороша людина. І таке нещастя. Але в Джорджїї знайшлися небайдужї, які про нього подбають.

¹ Бічний амїотрофічний склероз; Герїг — бейсболїст, який від нього помер і з яким цю хворобу найчастїше пов'язують американцї.

— І завжди так трапляється, що саме хорошим людям доля підносить гівна на лопаті, — сказав Таг Фарадей. — Дай-но йому анкету, Ронні. — І до Тіма: — Установа в нас тут невеличка, містере Джеймісон, команда з семи, двоє з яких — на пів ставки. Це все, що наші платники податків можуть собі дозволити. Шериф Джон наразі на патрулюванні. Якщо о п'ятій, максимум о п'ятій тридцять його тут не буде, значить, він поїхав додому вечеряти і повернеться аж завтра.

— У будь-якому разі сьогодні я ночую тут. За умови, звісно, що мотель працює.

— О, я певна, що в Норберта знайдеться кілька вільних кімнат, — сказала Ронні Гібсон.

Вони з рудим презирнулися і засміялися.

— Таке враження, що в готель на чотири зірки я не падаю.

— Тут без коментарів, — відповіла Гібсон, — але перш ніж лягати спати, я б на вашому місці перевірила простирадла на предмет маленьких червоних жучків. Чому ви пішли з поліції Сарасоти, містере Джеймісон? Як на мене, ви замолодий для виходу на пенсію.

— Це питання я обговорюватиму з вашим головним, якщо він погодиться на співбесіду.

Двоє офіцерів ще раз обмінялись поглядами, на цей раз довгими, а тоді Таг Фарадей сказав:

— Ну, Ронні, дай чоловікові анкету. Було приємно з вами познайомитися, сер. Ласкаво просимо в Дюпрей. Поводьтеся належно, і ми з вами порозуміємося.

Із цими словами він пішов, залишивши інтерпретацію поняття «належного поведження» відкритою. Крізь заґратоване вікно Тім бачив, як «4-раннер» здає назад із паркінгу і їде геть короткою головною вулицею міста Дюпрей.

Анкета була почеплена на планшетну дощечку. Тім присів на один із трьох стільців попід лівою стіною, поклав між ногами торбу і взявся заповнювати бланк.

«Нічний патрульний, — подумав він. — А біс мене бери».

6

Шериф Ешворт (або, як дізнався Тім, шериф Джон — для більшості містян, а також його помічників) був чоловіком із великим черевом і повільною ходою. Ще він мав відвислі, мов у басет-гаунда, щоки і копицю білого волосся. На форменій сорочці стояла пляма від кетчупу. На стегні — пістолет «Глок», на мізинці — каблучка з рубіном. Акцент — сильний, поводження — приязне, мов зі старим другом, але очі, глибоко посажені у вгодованих очницях, були розумні й допитливі. Його запросто могли б узяти на роль в один із тих типових фільмів про життя на півдні, на кшталт «Широко крокуючи»¹, — якби не чорний колір шкіри. І ще дещо: на стіні, біля офіційного портрета президента Трампа, висів диплом у рамці — з Національної академії ФБР у Куантіко. Таких речей не виграють у лотереях, де треба збирати кришки від коробок із пластівцями.

— Ну гаразд, — мовив шериф Джон, відкинувшись на спинку офісного крісла. — Часу в мене небагато. Марселла дуже злиться, коли я спізнююсь до вечері. Тіко якщо то не кризова ситуація.

— Зрозуміло.

— І одразу перейдемо до найцікавішого. Чого ви пішли з поліції Сарасоти і що ви тут робите? У Південній Ка'ліні битих шляхів небагато, а Дюпрей і поготів на такому не стоїть.

Скоріш за все, цього вечора Ешворт уже не стане телефонувати в Сарасоту, але неминуче зателефонує зранку, тож дарма правду присолоджувати. Та Тіму й не дуже хотілося. Якщо він не отримає посаду нічного патрульного, то переночує в Дюпреї, а зранку поїде далі, продовжить подорож із перестанками до Нью-Йорка, що, як він тепер зрозумів, стала необхідним перепочинком між подіями,

¹ «Walking Tall» (1973) — бойовик, сюжет якого засновано на реальних подіях із життя Бурфорда Пассера, шерифа з південного штату Теннесі.

які відбулися одного дня наприкінці минулого року в сарасотському торговельному центрі «Вестфілд», і тими подіями, що можуть відбутись у майбутньому. Окрім того, краще гірка правда, ніж солодка брехня, — хоча б тому, що в наш час, коли людина з клавіатурою та вай-фаєм має доступ до практично будь-якої інформації, брехня самому брехунові на шкоду.

— Мені запропонували вибір: відставка або звільнення. Я обрав відставку. Такий варіант небагатьом сподобався, і менш за все мені, бо я любив свою роботу і любив узбережжя Мексиканської затоки, та кращого виходу не було. Таким чином я можу отримувати трохи грошень — далеко не повна пенсія, але краще, ніж нічого. Я ще й з колишньою дружиною ділюся.

— Причина? І давайте чимпростіше, поки в мене вечерея не вистигла.

— Тут недовго розповідати. Яюсь наприкінці робочої зміни, а це було минулого листопада, я заскочив у торговельний центр «Вестфілд», щоб взуття собі купити. На весілля мав іти. І тоді я ще був у поліцейській формі, розумієте?

— Розумію.

— Я саме виходив із «Взуттєвої комори», коли до мене підбігла жінка і сказала, що біля кінотеатру якийсь підліток розмахує пістолетом. Тож я швидким кроком рушив туди.

— Зброю дістали?

— Ні, сер, тоді ще ні. Хлопцю з пістолетом було років чотирнадцять, і я для себе визначив, що він п'яний або під кайфом. Другого хлопця він уклав на підлогу, копав його ногами. А ще тицяв у нього пістолетом.

— Схоже на ту клівлендську справу. Коли коп застрелив чорношкірого хлопчика, який розмахував страйкбольним пістолетиком¹.

¹ Резонансна подія, яка відбулася 22 листопада 2014 року; поліцейський Тімоті Ломанн, не розбираючись, застрелив на смерть дванадцятирічного Таміра Райса, який сидів на дитячому майданчику і наставляв іграшковий пістолет на перехожих.